

De cursus

Van Elvin Post verscheen eveneens bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Groene vrijdag
Vals beeld
Het 17de
Geboren verliezers
Roomservice
Dame Blanche
Arizona Blues

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Elvin Post

De cursus

Ambo|Anthos
Amsterdam

Dit is een roman. Personages, ondernemingen, instellingen en organisaties in deze roman zijn ontsproten aan de fantasie van de auteur, of worden – als ze werkelijk bestaan – op een fictieve manier gebruikt. De auteur heeft niet de intentie hun werkelijke gedrag te beschrijven.

ISBN 978 90 414 1969 9

© 2021 Elvin Post

Omslagontwerp Riesenkind

Omslagillustratie © Omerali Senakayli/EyeEm/Getty Images

Foto auteur © Jan de Groen

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Niek en Tineke

I'm on an Island
And I've got nowhere to run

– The Kinks, 'I'm on an Island'

De aanleiding

I

Carol

Het was Christy die haar vertelde over de cursus. Dat gebeurde tijdens de laatste avond van hun vierdaagse vakantie op Miami Beach. Tot dan toe had iedereen het onderwerp 'boeken' zorgvuldig vermeden, maar Carols schuldgevoel was met de dag gegroeid en twee dagen voordat ze vertrokken had ze tegen Mark gezegd: 'Dit kan zo niet langer. Ik moet iets doen.'

Ze lagen in bed, het was halftwaalf, maar ondanks het feit dat Mark al bijna sliep wist hij meteen waarover ze het had.

'Iets doen?' zei hij, terwijl hij zich naar haar toe draaide. 'Waarom?'

'Omdat het niet goed voelt,' zei Carol. 'Ze hebben ons hier uitgenodigd en verwennen ons enorm. Ik wil haar mijn excuses aanbieden. Het is het minste wat ik kan doen.'

Mark zuchtte. 'Lieverd, we hebben het hierover gehad. Ik zie niet in wat er in de tussentijd is veranderd.'

'Veel,' zei Carol. 'Zie je dat niet? Echt, ik heb het gevoel dat Christy eroverheen is. Het feit dat Dave er niet tegen jou over is begonnen toen jullie gisteren zijn gaan tennissen zegt toch genoeg?'

Mark schudde zijn hoofd. 'Dave is een slimme kerel. Die weet wel beter dan voor zijn beurt te praten. Maar los daarvan: wat zou je tegen haar willen zeggen? Dat je het mis had een jaar geleden? Dat je er nog eens over hebt nagedacht en het bij nader inzien toch wel een heel goed boek vindt?'

'Bijvoorbeeld,' zei Carol. 'Dat of iets anders aardigs.'

'Maar het *is* geen goed boek. Het is een "aaneenschakeling van clichés". Je eigen woorden.'

Carol staaarde naar het plafond. ‘Natuurlijk is het geen goed boek,’ zei ze op fluisterton. ‘Maar het gaat om het idee. Zij is over haar trots heen gestapt door ons hier uit te nodigen en nu doe ik iets terug door er alsnog iets aardigs over te zeggen. Een compliment zal haar goed doen.’

‘Volgens mij is dat helemaal niet het geval,’ zei Mark. ‘Het is fijn dat jullie elkaar voor het eerst in lange tijd weer zien, maar wat haar boek betreft: het heeft destijds een paar aardige besprekingen gehad, maar vooral ook een heleboel slechte. Het verkocht totaal niet. Ik denk dat ze met terugwerkende kracht beseft dat het inderdaad geen best boek is, en dat je destijds dus gewoon gelijk had. Volgens mij heeft ze je daarom uitgenodigd. Als een manier om vrede te sluiten en te zeggen: *oké, je had gelijk, bedankt dat je eerlijk tegen me bent geweest.*’

‘Ik ben het niet met je eens,’ zei Carol.

Mark gaf haar een zoen. ‘Dat mag. Maar toch denk ik dat ik gelijk heb.’

Misschien was ze naïef en had Mark inderdaad gelijk. Maar ze kon geen weerstand bieden aan haar gevoelens en de volgende avond, terwijl ze met een onbetaalbaar uitzicht op de Atlantische Oceaan aan de koffie zaten, was ze erover begonnen. Dave had net zijn enthousiasme geuit over hun uitstapje naar de Florida Keys van die dag, toen Carol Christy’s hand pakte en zei: ‘Dank je wel voor deze paar dagen, lieve schat. Ik heb er enorm van genoten. Het was fijn je weer te zien, en sorry voor wat ik vorig jaar heb gezegd over je boek. Het was mijn mening, maar... nou ja, ik had het wat anders kunnen verwoorden. Ik snap dat je er een tijdje geen behoefte aan had om me te zien.’

Christy keek haar met een uitdrukingsloos gezicht aan en heel even dacht Carol dat ze een grote fout had gemaakt. Maar toen zag ze tranen verschijnen in de ogen van haar vriendin. Christy legde haar vrije hand op die van Carol en kneep erin. ‘Ik ben ook blij dat ik je weer zie,’ zei ze. ‘En het is niet nodig om je excuses aan te bieden, want je had zoals altijd gewoon gelijk. Het is een slecht boek. De reden dat ik zo boos werd, is dat de eerste twee recensies goed waren en ik totaal met mijn hoofd in de wolken liep. Ik kon niet wachten om jouw reactie te horen en toen die... nou ja, toen je die had gegeven,

kon ik het gewoon niet geloven. Mijn goede gevoel was in één klap weg. Ik geloof dat ik, toen ik er diezelfde dag twee vreselijke recensies overheen kreeg, jou daarvan de schuld heb gegeven. Tot dan toe was alles positief geweest en ik zei tegen mezelf dat jij de flow eruit had gehaald met je zure commentaar. Ik geloof dat ik zelfs heb gedacht dat je jaloers op me was – is het niet verschrikkelijk?’

Carol schudde haar hoofd. ‘Welnee. Zoals ik al zei, het is–’

‘Het is wél verschrikkelijk,’ zei Christy. ‘Want dat hele verhaal over dat goede begin was gelul. Er volgden *alleen maar* dramatische kritieken en later hoorde ik via via dat de twee recensenten die positieve stukken hadden geschreven vriendinnen waren van mijn redacteur. Kortom, er wás helemaal geen flow geweest. Alleen maar een slecht boek dat gedoemd was te mislukken. Jij was eerlijk tegen me en als beloning daarvoor bande ik je uit mijn leven. Nee, Carol, als er iemand is die excuses moet aanbieden, dan ben ik het.’

Carol keek naar Mark, die bemoedigend naar haar knikte. Vervolgens wendde ze zich weer tot Christy en zei: ‘Je hoeft helemaal niets. Je bent mijn vriendin en ik hou van je. Ik ben blij met dit gesprek en er is niets gelogen van wat ik daarnet zei: we hebben enorm genoten van de afgelopen dagen. De volgende keer komen jullie naar New York. Het is er minder lekker weer dan hier, maar ik weet zeker dat we het naar ons zin zullen hebben. Afgesproken?’

‘Afgesproken,’ zei Dave, terwijl hij Mark bij wijze van bezegeling een boks gaf.

‘Schrijf jij eigenlijk nog?’ vroeg Christy. Ze waren nu met zijn tweeën en liepen met hun schoenen in de hand over het strand. Mark had het moment aangevoeld en Dave voor een afzakkertje meegenomen naar een van de nabijgelegen Cubaanse jazzclubs.

‘Ik werk nog steeds fulltime voor *Spirit*,’ zei Carol. ‘Dus ja: ik schrijf heel veel artikelen. Maar dat bedoel je natuurlijk niet. Je doelt op een boek...’ Ze aarzelde. ‘Ik zet nog weleens iets op papier. Maar het is een beetje zoals vroeger. Ik begin eraan en maak het niet af. Dat heb ik trouwens óók tegen je gezegd, hè? Dat ik trots op je was dat je het voor elkaar hebt gekregen. Ik denk dat dat stiekem ook een klein verwijt was naar mezelf toe. Ik, de eeuwige twijfelaar, die nooit iets afmaakt.’

Christy keek naar een surfer, hoog en alleen op een golf in het licht van de ondergaande zon. Ze kneep haar oogleden samen tot spleetjes en zei: ‘Dat weet ik nog, dat je dat zei. En dat ben ik ook, hoor, trots dat ik het heb gedaan. Ik ben een minstens even grote twijfelaar.’

‘Dat heb ik je eigenlijk nooit gevraagd,’ zei Carol. ‘Hoe heb je het uiteindelijk van de grond gekregen? Hoe ben je erin geslaagd je twijfels opzij te zetten en het gewoon te dóén? Ik weet dat je Dave net had leren kennen. Gaf hij je dat extra beetje vertrouwen?’

Christy schoot in de lach. ‘Dave had er zeker mee te maken,’ zei ze. ‘Ik had hem inderdaad net ontmoet en’ – ze giechelde – ‘nou ja, we brachten veel tijd samen door. Ik denk dat ik mede daardoor meer zelfvertrouwen had. Maar Dave is misschien twintig procent van het verhaal. De andere tachtig procent is de cursus geweest.’

‘De cursus?’

‘Heb ik je dat niet verteld?’

Carol schudde haar hoofd. ‘Ik weet niets van een cursus,’ zei ze, terwijl in de verte de surfer van zijn board viel en kopje-onder ging.

Christy wreef over het kuiltje in haar kin. ‘Jeetje. Blijkbaar heb ik je in de periode vóór mijn boek uitkwam ook al verwaarloosd. Laten we dat maar op het conto van Dave schrijven, oké?’

‘Prima,’ zei Carol. ‘Maar vertel: over wat voor cursus heb je het?’

‘Een schrijfcursus? Maar je zei altijd dat...’

‘Je hebt gelijk,’ zei Christy. ‘Ik was inderdaad degene die altijd zei: “Aan zo’n schrijfcursus heb je niets.” En eigenlijk denk ik er nog steeds zo over. De meeste cursussen worden nu eenmaal gegeven door schrijvers die niet genoeg verdienen aan hun boeken en daarom op een andere manier aan de kost moeten komen. Niet door succesvolle auteurs die het puur vanuit hun hart doen om wanhopige dromers zoals ik een kans te bieden.’

‘Maar?’

‘Maar het is de uitzondering die de regel bevestigt.’

Ze hadden cocktails besteld bij een strandtent die The Breeze heette en zaten in comfortabele rieten stoelen met pastelkleurige kussens. Een paar jongens met rastahaar dansten op de reggaemuziek die uit de speakers boven de bar kwam.

‘Je maakt me nu wel heel nieuwsgierig,’ zei Carol. ‘Van wie heb je een cursus gehad?’

Christy glimlachte. ‘Van Victor Aster.’

‘Dat meen je niet.’

‘Jawel, echt waar. Ik hoorde erover van een oud-studiegenootje. Ze is net zo’n ploeteraar als ik en heeft nog steeds geen uitgever gevonden voor haar boek, maar zij had de cursus het jaar daarvoor gedaan en was laaiend enthousiast.’

Carol kon het nauwelijks geloven. Victor Aster die schrijfcursussen gaf? Oké, hij was misschien niet precies net zo beroemd als John Grisham of Dan Brown, maar veel scheelde het niet. Aster domineer-

de al jarenlang de bestsellerlijsten met zijn thrillers over ex-politieman annex privédetective Jake Banner en werd ook in literaire kring geprezen om zijn doorwrochte plots en meeslepende proza. Carol had niet al zijn boeken gelezen, maar wel de meeste ervan, en ze vond ze bijna allemaal erg goed.

‘Hoe dan ook,’ zei Christy. ‘Mijn theorie staat nog steeds overeind. Ik ben van mening dat er geen cursus bestaat waarmee je kunt leren hoe je een goed boek moet schrijven. Maar dat neemt niet weg dat ik een geweldige tijd heb gehad, én dat ik echt dingen heb geleerd. Niet zozeer over schrijven misschien, maar wel over het stellen van doelen. En er vervolgens voor zorgen dat je die doelen ook haalt.’ Ze lachte schamper en nipte van haar cocktail, een lichtblauw goedje gedecoreerd met muntblaadjes. ‘Ik bedoel, wie had ooit gedacht dat er op een dag een boek van mij zou worden uitgegeven?’

Carol glimlachte, keek een paar seconden naar de dansende rastajongens en zei: ‘Het is geweldig dat je het hebt gedaan. Maar Victor Aster... ik had geen idee dat hij cursussen gaf. Wanneer is zijn laatste boek verschenen?’

‘Bijna anderhalf jaar geleden,’ zei Christy. ‘*Moord op bestelling*. Hij had het net ingeleverd bij zijn uitgever in de periode dat ik de cursus deed. God, wat is dat een eng boek. Ik heb er dagen niet van kunnen slapen. Heb je het gelezen?’

‘Nee, nog niet. Maar anderhalf jaar geleden? Is er in de tussentijd niets nieuws van hem verschenen? Ik dacht dat hij zo’n productieve schrijver was.’

‘Dat klopt,’ zei Christy. ‘Zijn lezers kunnen normaal gesproken rekenen op één boek per jaar. Maar er wordt gefluisterd dat hij momenteel bezig is aan iets groots en indrukwekkends. Een soort Stephen Kings *22-II-1963*, maar dan anders. O, en trouwens: het is geen “cursussen”, maar cursus. Hij doet er maar één per jaar.’

‘Maar één?’

Christy knikte. ‘Ik heb hem ernaar gevraagd toen ik op het eiland was. Hij zei dat hij het leuk vindt om zijn kennis te delen, maar ook dat hij in de eerste plaats schrijver is. Hij noemde het schrijven van boeken zijn roeping. Die cursus was een idee van zijn assistent, zei hij, en hoewel hij er plezier in heeft, wil hij er niet te veel tijd aan kwijt zijn.’

‘Dat snap ik,’ zei Carol. ‘Maar wacht: vindt die cursus plaats op een eiland?’

‘Victor Aster wóónt op een eiland. In Canada. Wist je dat niet?’

‘Ik had geen idee,’ zei Carol, terwijl ze een slok nam van haar Baccardi-cola. Ze was geen cocktailmens, en dit was het enige op het menu geweest dat ze herkende. ‘Dat moet een bijzondere ervaring zijn geweest. Een dagje schrijfles op een eiland van zo’n beroemdheid.’

‘Niet één dag,’ zei Christy. ‘De cursus duurt een hele week. En ik was er natuurlijk niet alleen, maar met acht anderen. Het is echt heel intensief. Een soort mentale bootcamp. We stonden om acht uur op, ontbeten samen en wandelden een uur met zijn allen. Vervolgens gaf Victor van elf tot vijf les, uiteraard met een korte lunchpauze tussendoor. Hij, eh... o, oeps... hoor mij nou. Sorry, ik heb al te veel gezegd.’

‘Wat?’

Christy schudde haar hoofd. ‘Wat ben ik toch ook een flapuit. Ik zou je zomaar alles vertellen. Maar dat mag niet. Alle cursisten moeten na afloop een overeenkomst tekenen waarin ze beloven niets over de cursus te zullen onthullen aan derden. Je bent natuurlijk mijn vriendin maar eh, nou ja... een contract is een contract.’

‘Dat klinkt behoorlijk geheimzinnig.’

‘Ja, dat klopt,’ zei Christy. ‘Maar dat is het niet hoor. Niet echt. Ik geloof dat hij het vooral zo afspreekt omdat hij niet wil dat mensen hem na afloop verkeerd citeren. Maar hé, waarom ga je er zelf niet naartoe? Ik zweer het, Carol, het zou echt iets voor jou zijn. Jij bent altijd de betere schrijfster van ons tweeën geweest.’

‘Welnee. Ik schrijf... ánders. Het is-’

‘O, kom op. Je weet dat ik gelijk heb. Ik heb op school niet één keer een hoger cijfer voor een opstel gehaald dan jij. Jij kunt het ook, Carol, dat boek van de grond krijgen. Ik weet het zeker. Volhouden. Daar gaat het om. Eraan beginnen en volhouden.’

Carol schudde haar hoofd. ‘Ik vrees dat het een beetje te laat is voor een carrière in de literatuur. Ik heb het druk met mijn baan bij *Spirit*. Mark wil kinderen. Ik ben er nog niet aan toe – niet helemaal, althans – maar het schrijven van een boek... nee, daar is dit echt het moment niet voor. Bovendien, ik neem aan dat die cursus voor de komende jaren vol zit.’

‘Dat betwijfel ik. De volgende is pas in januari en het kost een aardige smak geld.’

‘Een aardige smak?’ zei Carol. ‘Over welk bedrag hebben we het dan?’

‘Twintigduizend dollar.’

‘Jezus, dat is inderdaad veel.’

‘Heel veel,’ zei Christy. ‘Maar je hebt het. Hoeveel zei je nou dat je hebt geërfd van je moeder?’

‘Twee ton en een beetje. Maar Mark en ik willen dat geld gebruiken om een huis op het platteland te kopen. We—’

‘Ach, hou op, dat is tien procent ervan. Het is het waard, Carol. Echt waar. En al het cursusgeld gaat naar een goed doel. Victor doneert het aan Sea Shepherd. Hij steunt hen sinds hij over hun werk en missie schreef in *Vijf voor twaalf*.’

‘Victor?’ Carol trok een wenkbrauw op.

‘Ja, ja,’ zei Christy. ‘Ik weet het. Dat was een van de eerste dingen die hij zei bij de kennismaking. Dat we hem gewoon bij zijn voor- naam moesten noemen. Hij wilde niet worden behandeld als een beroemdheid, maar als een normaal mens. Natuurlijk bleef iedereen gewoon meneer Aster zeggen – haha – maar het is echt een aardige man. En trouwens, overwoog jij niet zo’n stilteretraite te gaan doen? Een week in de natuur zonder te praten?’

‘Daar heb ik inderdaad over gedacht, maar—’

‘Nou, dat krijg je er gratis bij. Min of meer dan. Er zijn natuurlijk je medecursisten met wie je af en toe contact hebt, maar verder is het echt heel basic allemaal. Er is geen wifi op het eiland. Mobieltjes en laptops zijn niet toegestaan. Het is echt jij, je pen en het papier.’

‘Geen mobieltjes?’ zei Carol. Ze glimlachte. ‘Dus je hebt geen selfie met hem kunnen maken?’

Christy schudde haar hoofd. ‘Ik heb het moeten doen met een handtekening, maar dat is meer dan genoeg. En Victor heeft gelijk wat mobieltjes en internet betreft. Het leidt alleen maar af, zeker als je net begint aan een boek en nog zoekende bent. Je weet toch dat Victor deels *Native American* is, hè? Zijn overgrootouders van moeders kant waren Tlingit-indianen. Dat verklaart zijn aversie tegen moderne techniek, al gebruikt hij tegenwoordig wel een computer om zijn boeken te schrijven.’

Dat wist Carol niet, maar ze was niet verbaasd. Ze had altijd gevonden dat Victor Aster leek op Daniel Day-Lewis in *The Last of the Mohicans*, alleen dan met kort haar.

‘Geloof het of niet,’ zei Christy. ‘Een week zonder mobiel beviel me zo goed dat ik sindsdien thuis ook af en toe een telefoonloze periode inlas. Geen week misschien, maar een dag, soms anderhalf. Het geeft een heerlijk gevoel en maakt me bewuster van mijn omgeving. Er was een tijd waarin ik echt dwangmatig mijn berichten checkte, gewoon om maar iets te doen te hebben.’

‘Ik ben blij voor je,’ zei Carol. Ze dacht aan een artikel dat ze kortgeleden had geschreven voor *Spirit*, waarbij ze mensen had geïnterviewd die via meditatie van hun telefoonverslaving waren afgekomen. Een aantal van hen had gezegd dat ze op het dieptepunt zelfs tijdens een bioscoopbezoek minimaal tien keer op Facebook keken. Toen bedacht ze iets, fronste haar wenkbrauwen en zei: ‘Maar wacht even: je mocht toch niets zeggen over de inhoud van de cursus?’

‘Dat klopt,’ zei Christy. ‘Maar dat over die telefoons en laptops staat ook op Victors website.’ Ze glimlachte. ‘Je moet het natuurlijk helemaal zelf weten, maar ik zou er echt even naar kijken zodra jullie terug zijn in New York.’

Carol tuurde naar de oceaan. Twintigduizend dollar was veel geld. Maar het was waar: ze had de erfenis van haar moeder en ze kon niet ontkennen dat dit gesprek met Christy de avonturier in haar deed ontwaken. Misschien was dat wat haar tegenhield bij haar beslissing over het wel of niet nemen van een kind. Misschien sluimerde diep vanbinnen nog altijd die langgekoesterde wens om ooit dat boek te schrijven.

Ze keek haar vriendin aan. ‘Oké. Ik zal erover nadenken.’

‘Zo mag ik het horen,’ zei Christy. ‘Maar denk erom: als je besluit het te doen en over een paar jaar net zo beroemd bent als Victor Aster, dan wil ik wel mijn aandeel van de royalty’s.’

‘Twintigduizend dollar? Jeetje, dat is niet niks.’ Mark keek haar aan, licht fronsend, alsof hij erachter wilde komen of ze serieus was of niet. Het was eind augustus, twee weken nadat ze waren teruggekomen uit Florida.

‘Ik weet dat het veel is,’ zei Carol. ‘Maar Christy bleef maar zeggen dat ik het moest doen. Eerst wilde ik er niet aan, vanwege mijn werk en – ik weet het niet – ik denk omdat ik bang ben om al dat geld uit te geven en dan alsnog geen stap verder te komen. Snap je?’

Mark knikte. ‘Ik snap het. Maar?’

‘Maar ik probeer het nu al twee weken zonder succes te vergeten. Gisteren werd ik zo moe van mezelf dat ik naar zijn website ben gegaan om te kijken of de cursus voor deze winter al volgeboekt is. Ik dacht: als ik dat weet, dan kan ik het loslaten. Maar natuurlijk was-ie niet volgeboekt. Er zijn nog drie plaatsen vrij.’

Mark keek uit het raam van hun driekamerflat in de East Village en zweeg. Op straat was het druk, taxi’s toeterden en in de verte klonk een sirene. ‘Tja,’ zei hij. ‘Als het iets is waar je hart naar uitgaat, dan moet je het doen.’

‘Dat denk ik ook steeds. Maar aan de andere kant: mijn moeders erfenis... we hadden afgesproken het in een nieuw huis te stoppen.’

‘Vraag je me nu om toestemming?’

‘Ik weet het niet,’ zei Carol. En toen: ‘Ja, ik geloof het wel.’

Mark liep naar haar toe en sloeg zijn armen om haar heen. ‘Lieverd, je hebt geen twintigduizend dollar geërfd, maar twee tón. Als je graag die cursus wilt doen, doe het dan gewoon. Wat ik ervan vind, doet er niet toe, maar als je mijn mening wilt: ik denk dat je ook zonder een cursus goed genoeg bent om een boek te kunnen schrijven. Wat dat huis betreft: dat komt er toch wel. We hebben geen haast en met honderdtachtigduizend kunnen we nog steeds een riante aanbesteding doen. Bovendien hebben we ook nog mijn spaargeld.’

‘Ja, dat is waar.’

‘Dus?’

‘Hoe bedoel je “dus”?’

‘Dus waar wacht je op? Volg je hart en ga snel boeken, voordat je te laat bent en die laatste drie plekken zijn vergeven.’